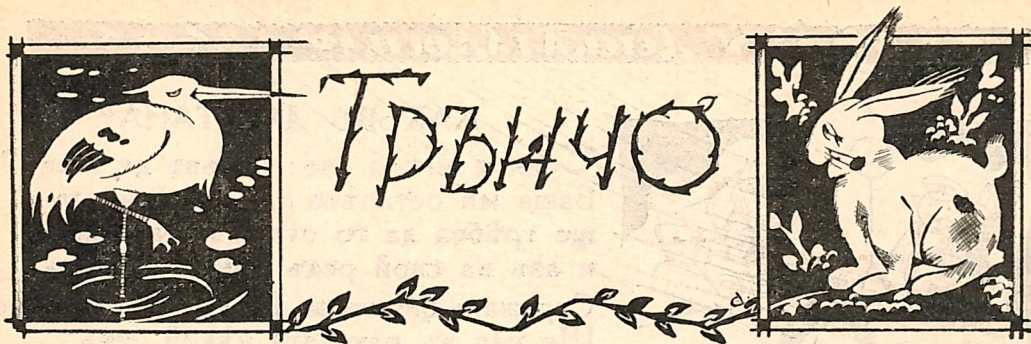

Единъ воденичаръ ималъ трима сина. Двамата израстли едри и яки като джбове, а най-малкиятъ низичъкъ и тъничъкъ като трънка. И за смѣхъ братята го нарекли Трънчо.

Едно лѣто слънцето пило, пило, изгътало всичката вода на рѣката, що карала воденичката. Спрѣло воденичното колело. Седи, не мърда. Ни мели, ни пѣе. Ами сега?

— Тичайте! — рекълъ воденичарътъ на синоветѣ си. — На края на свѣта има една запусѣла воденица. Въ нея е скритъ единъ водениченъ камъкъ. Той и въ суша се върти. Отъ брашното, което мели, става най-сладкия хлѣбъ. Хайде донесете го! Но запомнете! Може да го донесе само оня, който му завладѣе силата. Инакъ лошо ще си патите!

Грабнали си двамата воденичарски синове шапкитѣ и хукнали да бѣгатъ. Не е близу края на свѣта. Затичалъ се следъ тѣхъ и Трънчо.

— Чакайте бе, братя!

Но братята се присмѣли.

— Трънчо, Трънчо, скоро и бърже ще стигнешъ ти края на свѣта! Я по-добре се върни!

Но Трънчо не се върналъ. Ималъ си той единъ скъпъ приятель въ гората, отишелъ при него и го попиталъ:

— Зайо-Байо, приятелю миль, кажи ми истината! Дълъгъ ли е пътя до края на земята?

— Дълъгъ е, дълъгъ, братко, ама ако се хванешъ за моята опашка, ще ти се види кжсъ като нея.

Хваналъ се Трънчо за Заювата опашка. Литнали. Захвърчала земята подъ тѣхъ. Ето ги и Трънчовитѣ братя. Стигатъ ги и ги заминаватъ.

— Леле, Трънчо! — замолили се братята. — Вземи и насъ съ своята хвърката кола. Инакъ, докато стигнемъ края на земята, бѣли бради ще ни поникнатъ!

— Моля ти се, братко, вземи и тѣхъ! — рекълъ Трънчо на Зая-Бая. — Какъ ще ги гледа татко съ бѣли бради?